

อนุสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองมรดกโลกทางวัฒนธรรมและทางธรรมชาติ

ความเป็นมา

อนุสัญญาคุ้มครองมรดกโลกถือกำเนิดขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2515 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างความร่วมมือในหมู่ประเทศภาคี ในการกำหนดมาตรการที่เหมาะสม ทั้งด้านนโยบาย การบริหารเทคนิคและการเงิน เพื่อสงวนรักษา คุ้มครองและส่งเสริม มรดกทางวัฒนธรรมและธรรมชาติ ที่มีความสำคัญต่อมวลมนุษยชาติให้คงอยู่ต่อไป และต่อมาในปี พ.ศ. 2519 องค์การ ยูเนสโก ก็ได้จัดตั้งคณะกรรมการขึ้นมา เพื่อทำหน้าที่ ดูแลแหล่งวัฒนธรรม และธรรมชาติที่มีความสำคัญระดับโลก โดยมีชื่อว่า "คณะกรรมการมรดกโลก" (The World Heritage Committee) พร้อมทั้งจัดตั้ง " กองทุนมรดกโลก " ขึ้น เพื่อเป็น แหล่งเงินทุนในการสนับสนุนการอนุรักษ์แหล่งวัฒนธรรมและธรรมชาติ ที่ได้รับการขึ้นทะเบียนเป็น มรดกโลกแล้ว

คณะกรรมการดังกล่าว จะมีหน้าที่พิจารณามรดกทางวัฒนธรรมและธรรมชาติ ที่เสนอมาจากประเทศภาคี ให้เข้าร่วมอยู่ในการคุ้มครองภายใต้อนุสัญญาฯ โดยแบ่งการขึ้นบัญชีหรือขึ้นทะเบียน เป็น 2 ประเภท คือบัญชีมรดกโลก และบัญชีมรดกโลก ที่อยู่ใน ภาวะอันตราย นอกจากนี้คณะกรรมการมรดกโลก ยังมีหน้าที่พิจารณาให้ความช่วยเหลือ แก่ประเทศภาคี ในการพิทักษ์รักษาแหล่งมรดกโลก ที่ตั้งอยู่ในประเทศนั้นๆ ด้วยคณะกรรมการดังกล่าว จะมีหน้าที่พิจารณามรดกทางวัฒนธรรมและธรรมชาติ ที่เสนอมาจากประเทศภาคี ให้เข้าร่วมอยู่ในการคุ้มครองภายใต้อนุสัญญาฯ โดยแบ่งการขึ้นบัญชีหรือขึ้นทะเบียน เป็น 2 ประเภท คือบัญชีมรดกโลก และบัญชีมรดกโลก ที่อยู่ใน ภาวะอันตราย นอกจากนี้คณะกรรมการมรดกโลก ยังมีหน้าที่พิจารณาให้ความช่วยเหลือ แก่ประเทศภาคี ในการพิทักษ์รักษาแหล่งมรดกโลก ที่ตั้งอยู่ในประเทศนั้นๆ ด้วย

คณะกรรมการมรดกโลกประกอบด้วย คณะกรรมการบริหารของคณะกรรมการมรดกโลก (Bureau of the World Heritage Committee) ซึ่งมีการประชุมทุกๆ ปีที่สำนักงานใหญ่ขององค์การยูเนสโก กรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศส โดยจะทำหน้าที่กลั่นกรองงานต่างๆ เสนอต่อคณะกรรมการมรดกโลก ซึ่งจะมีการประชุมทุกๆ กลางปีตามประเทศภาคีต่างๆ ที่มีความพร้อมสามารถรับเป็นเจ้าภาพได้

ปัจจุบันคณะกรรมการดังกล่าวมี 21 ประเทศ จากประเทศสมาชิกทั้งหมด 172 ประเทศและมีแหล่งมรดกทั้งหมดจำนวน 730 แห่ง (เมื่อมิถุนายน 2545) เป็นแหล่งวัฒนธรรม 563 แห่ง แหล่งธรรมชาติ 144 แห่ง และแหล่งผสม ทางวัฒนธรรมและทางธรรมชาติ ที่ได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นแหล่งมรดกโลก 23 แห่ง

มรดกโลกแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือมรดกทางวัฒนธรรม(Cultural Heritage)และมรดกทางธรรมชาติ (Natural Heritage) ซึ่งในอนุสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองมรดกโลกได้ให้คำนิยามไว้ว่า

มรดกทางวัฒนธรรม หมายถึง สถานที่ซึ่งเป็นโบราณสถานไม่ว่าจะเป็นงานด้านสถาปัตยกรรม ประติมากรรม จิตรกรรม หรือแหล่งโบราณคดีทางธรรมชาติ เช่น ถ้ำ หรือกลุ่มสถานที่ก่อสร้างหรือเชื่อมต่อกันอันมีความเป็นเอกลักษณ์ หรือแหล่งสถานที่สำคัญอันอาจเป็นผลงานฝีมือมนุษย์หรือเป็นผลงานร่วมกันระหว่างธรรมชาติกับมนุษย์ รวมทั้งพื้นที่ที่เป็นแหล่งโบราณคดี ซึ่งสถานที่เหล่านี้มีคุณค่าความล้ำเลิศทางประวัติศาสตร์ ศิลปะ มนุษย์วิทยา หรือวิทยาศาสตร์

มรดกทางธรรมชาติ หมายถึง สภาพธรรมชาติที่มีลักษณะทางกายภาพและชีวภาพอันมีคุณค่าเด่นชัดในด้านความล้ำเลิศ หรือวิทยาศาสตร์ หรือ สถานที่ซึ่งมีสภาพทางธรณีวิทยาและภูมิประเทศที่ได้รับการวิเคราะห์แล้วว่าเป็นถิ่นที่อยู่อาศัยของพันธุ์พืชและสัตว์ ซึ่งถูกคุกคามหรือเป็นแหล่งเพาะพันธุ์ของพืชหรือสัตว์ที่หายาก เป็นต้น

หมวดที่ 1 นิยามของมรดกทางวัฒนธรรมและธรรมชาติ

มาตราที่ 1

ตามวัตถุประสงค์แห่งอนุสัญญา "มรดกทางวัฒนธรรม" มีความหมายครอบคลุมถึงสิ่งต่างๆ ดังนี้

- อนุสรณ์สถาน : ผลงานทางสถาปัตยกรรม ผลงานทางประติมากรรมหรือจิตรกรรม ส่วนประกอบ หรือโครงสร้างของโบราณคดีธรรมชาติ จารึก ถ้ำที่อยู่อาศัย และร่องรอยที่ผสมผสานกันของสิ่งต่างๆ ข้างต้น ซึ่งมีคุณค่าโดดเด่นในระดับสากล ในมิติทางประวัติศาสตร์ ศิลปะหรือ วิทยาศาสตร์
- กลุ่มอาคาร : กลุ่มของอาคารที่แยกจากกันหรือเชื่อมต่อกันโดยลักษณะทางสถาปัตยกรรม หรือโดยความสอดคล้องกลมกลืน หรือโดยสถานที่จากสภาพภูมิทัศน์ ซึ่งมีคุณค่าโดดเด่นในระดับสากล ในมิติทางประวัติศาสตร์ ศิลปะ หรือ วิทยาศาสตร์
- แหล่ง : ผลงานที่เกิดจากมนุษย์ หรือผลงานที่เกิดจากมนุษย์และธรรมชาติ และบริเวณอันรวมถึงแหล่งโบราณคดี ซึ่งมีคุณค่าโดดเด่นในระดับสากล ในมิติทางประวัติศาสตร์ สุนทรียศาสตร์ชาติวงศ์วิทยา หรือมานุษยวิทยา

มาตราที่ 2

ตามวัตถุประสงค์แห่งอนุสัญญา "มรดกทางธรรมชาติ" มีความหมายครอบคลุมถึงสิ่งต่างๆ ดังนี้

- สภาพธรรมชาติที่ประกอบด้วยลักษณะทางกายภาพและทางชีวภาพ หรือกลุ่มของสภาพธรรมชาติ ดังกล่าว ซึ่งมีคุณค่าโดดเด่นในระดับสากล ในมิติทางสุนทรียศาสตร์ หรือวิทยาศาสตร์
- สภาพองค์ประกอบทางธรณีวิทยา หรือธรณีสันฐาน หรือบริเวณที่พิสูจน์ทราบอย่างชัดเจน ว่าเป็นถิ่นที่อยู่อาศัยของสายพันธุ์สัตว์และพืชที่กำลังได้รับการคุกคาม ซึ่งมีคุณค่าโดดเด่นในระดับสากล ในมิติทางวิทยาศาสตร์ หรือการอนุรักษ์

- สภาพธรรมชาติหรือบริเวณที่พิสูจน์ทราบอย่างชัดเจนว่ามีคุณค่าโดดเด่นในระดับสากล ในมิติทางวิทยาศาสตร์ การอนุรักษ์ และความมั่งคั่งตามธรรมชาติ

มาตราที่ 3

เป็นภารกิจของรัฐภาคีแห่งอนุสัญญา ในการจำแนกรายละเอียด และวิเคราะห์แยกแยะ ความแตกต่างของทรัพย์สินสมบัติ หรือทรัพย์สินในขอบเขตดินแดนแห่งรัฐของตน ตามที่ระบุไว้ในมาตรา 1 และ 2

หมวดที่ 2 การคุ้มครองป้องกันมรดกทางวัฒนธรรมและมรดกทางธรรมชาติในระดับชาติและระดับนานาชาติ

มาตรา 4

รัฐภาคีแห่งอนุสัญญา พึงรับเป็นภาระหน้าที่ในการดำเนินงานจำแนกรายละเอียด คุ้มครองป้องกัน อนุรักษ์ และนำเสนอ มรดกทางวัฒนธรรม และมรดกทางธรรมชาติ ตามที่ระบุไว้ในมาตรา 1 และ 2 ที่ตั้งอยู่ในดินแดนของตน เพื่อสืบทอดไปสู่คนรุ่นต่อไปในอนาคต รัฐภาคีจะดำเนินการโดยตลอดอย่างเหมาะสมเท่าที่จะกระทำได้ ด้วยทรัพยากรของรัฐเอง หรืออาจรับการสนับสนุนจากความช่วยเหลือระหว่างประเทศ หรือความร่วมมือระหว่างประเทศ ทั้งทางด้านการเงินสุนทรียศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และเทคนิควิชิ ีในบางกรณี เป็นการเฉพาะก็ได้

มาตรา 5

เพื่อให้เกิดความเชื่อมั่นได้ว่า มรดกทางวัฒนธรรม และมรดกทางธรรมชาติในขอบเขตอำนาจอธิปไตยแห่งรัฐ จะได้รับการคุ้มครองป้องกัน การอนุรักษ์ และการนำเสนอด้วยมาตรการที่มีประสิทธิภาพอย่างต่อเนื่อง รัฐภาคีจะพยายามดำเนินการต่างๆเท่าที่พึงกระทำได้อย่างเหมาะสมที่สุด ดังนี้

(ก) กำหนดนโยบายทั่วไปโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้มรดกทางวัฒนธรรมและมรดกทางธรรมชาติมีประโยชน์ต่อวิถีชีวิตของประชาชนและเพื่อบูรณาการการคุ้มครองป้องกันมรดกทางวัฒนธรรมและมรดกทางธรรมชาติไว้ในรายละเอียดของการวางแผนการดำเนินงานของรัฐ

(ข) ภายในขอบเขตอำนาจอธิปไตยหากยังไม่มีหน่วยงานหรือองค์กรรับผิดชอบดำเนินงานเพื่อการนี้จะต้องจัดให้มีอย่างน้อยหนึ่งหน่วยงาน/องค์กรหรือมากกว่าเพื่อดำเนินงานต่างๆในการคุ้มครองป้องกันการอนุรักษ์และการนำเสนอ มรดกทางวัฒนธรรมและมรดกทางธรรมชาติ โดยมีเจ้าหน้าที่และกระบวนการปฏิบัติงานที่เหมาะสม เพื่อรับผิดชอบการปฏิบัติหน้าที่ให้ลุล่วงไป

(ค) พัฒนาการศึกษาวิจัยกระบวนการทางวิทยาศาสตร์และเทคนิควิธีเพื่อนำไปใช้ในการดำเนินงานรวมทั้งส่งเสริมศักยภาพของประเทศให้มีความพร้อมในการแก้ไขปัญหาภัยอันตรายที่คุกคามต่อมรดกทางวัฒนธรรม และมรดกทางธรรมชาติ

(ง) กำหนดมาตรการที่เหมาะสมทั้งทางด้านกฎหมาย กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ เทคนิควิธี การบริหารจัดการ และการเงินเท่าที่จำเป็นเพื่อการจำแนกรายละเอียด การคุ้มครอง ป้องกัน การอนุรักษ์ การนำเสนอ และการทูลุ่บารุงรักษามรดกทางวัฒนธรรม และมรดกทาง ธรรมชาติ

(จ) สนับสนุนให้มีการก่อตั้งหรือพัฒนาศูนย์การฝึกอบรมในระดับชาติ หรือระดับเขตภูมิภาค เพื่อการคุ้มครองป้องกันการอนุรักษ์ และการนำเสนอมรดกทางวัฒนธรรม และมรดกทางธรรมชาติ รวมทั้งส่งเสริมการศึกษาวิจัยเพื่อการปฏิบัติงานตามภารกิจดังกล่าว

มาตรา 6

1. ด้วยความเคารพสูงสุดต่ออำนาจอธิปไตยแห่งรัฐ อันเป็นที่ตั้งของมรดกทางวัฒนธรรมและมรดกทางธรรมชาติ ตามที่ระบุไว้ในมาตรา 1 และ 2 และด้วยความปราศจากอคติใดๆ ต่อกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินสมบัติ หรือทรัพย์สินตามกฎหมายแห่งชาติ รัฐภาคีในอนุสัญญา พึงระลึกว่าการคุ้มครองป้องกันทรัพย์สินสมบัติ หรือทรัพย์สินอันเป็นองค์ประกอบของมรดกโลก เป็นภาระหน้าที่ของประชาคมระหว่างประเทศ ที่จะประสานความร่วมมือในการดำเนินการต่างๆ

2. ตามข้อบัญญัติแห่งอนุสัญญา รัฐภาคีจะต้องดำเนินการให้การสนับสนุนและช่วยเหลือในการจำแนกรายละเอียด การคุ้มครองป้องกัน การอนุรักษ์ และการนำเสนอมรดกทางวัฒนธรรมและมรดกทางธรรมชาติ ตามที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 2 และ 4 ของมาตรา 11 หากรัฐ อันเป็นที่ตั้งของ มรดกทางวัฒนธรรม และมรดกทางชาตินั้น ร้องขอ

3. รัฐภาคีแห่งอนุสัญญา จะต้องละเว้นการดำเนินการใดๆ ทั้งโดยทางตรงและโดยทางอ้อม อันอาจเป็นการทำลายมรดกทางวัฒนธรรม และมรดกทางธรรมชาติตามที่ระบุไว้ในมาตรา 1 และ 2 อันมีที่ตั้งอยู่ในขอบเขตอำนาจอธิปไตยของรัฐภาคีอื่น

มาตรา 7

เพื่อการบรรลุวัตถุประสงค์แห่งอนุสัญญา การปกป้องคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมและมรดกทางธรรมชาติในระดับนานาชาติ มีความหมายถึงการก่อตั้งระบบความร่วมมือระหว่างประเทศ และความช่วยเหลือที่จะมอบให้แก่รัฐภาคีในการดำเนินความพยายามอนุรักษ์ และจำแนกรายละเอียดมรดกทางวัฒนธรรมและมรดกทางธรรมชาติ

หมวดที่ 3

คณะกรรมการระหว่างรัฐบาลเพื่อการคุ้มครองป้องกันมรดกโลกทางวัฒนธรรมและ ทางธรรมชาติ

มาตรา 8

1. คณะกรรมการระหว่างรัฐบาลเพื่อการคุ้มครองป้องกันมรดกทางวัฒนธรรม และทาง ธรรมชาติ ซึ่งมีคุณค่าโดดเด่นในระดับสากล เรียกว่า "คณะกรรมการมรดกโลก" ได้รับการกำหนดให้มี โดยองค์การการศึกษา วิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ ในวาระเริ่มต้น ประกอบด้วย ผู้แทนของรัฐภาคีแห่งอนุสัญญาจำนวน 15 รัฐ จากการเลือกตั้ง ในการประชุมสมัยสามัญสมัชชารัฐภาคีแห่งอนุสัญญา ซึ่งจัดให้มีขึ้นระหว่างการประชุมใหญ่สมัยสามัญของ องค์การ การศึกษา วิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ จำนวนองค์ประกอบของคณะกรรมการมรดกโลกจะเพิ่มขึ้นเป็น 21 รัฐนับจากวันประชุมสมัยสามัญสมัชชารัฐภาคีแห่งอนุสัญญาครั้งที่อนุสัญญามีผลบังคับใช้กับรัฐภาคีแล้ว ไม่น้อยกว่า 40 รัฐ
2. การเลือกตั้งกรรมการในคณะกรรมการมรดกโลก จะต้องยึดถือหลักความเสมอภาคแห่งทวีป (ภูมิภาค) และธรรมเนียมปฏิบัติที่เป็นสากล
3. ผู้แทนขององค์กรระหว่างรัฐบาลว่าด้วยการสงวนรักษาและบูรณะปฏิสังขรณ์ทรัพย์สินสมบัติทางวัฒนธรรม (ICCROM), ผู้แทนของสภาสากลว่าด้วยอนุสรณ์สถานและแหล่ง (ICOMOS), ผู้แทนสหภาพสากลว่าด้วยการอนุรักษ์ธรรมชาติและทรัพยากรธรรมชาติ(IUCN)หรือผู้แทนอื่นๆที่อาจเพิ่มเติมได้ตามการร้องขอของรัฐภาคีในการประชุมสมัยสามัญ สมัชชารัฐภาคีแห่งอนุสัญญา ผู้แทนขององค์กรระหว่างรัฐบาล หรือองค์กรพัฒนาเอกชนอื่นๆ ซึ่งมีวัตถุประสงค์เช่นเดียวกัน จะได้รับเชิญให้เข้าร่วมการประชุมคณะกรรมการมรดกโลก ในฐานะที่ปรึกษา

มาตรา 9

1. กรรมการ (ซึ่งเป็นผู้แทนของรัฐภาคี) ในคณะกรรมการมรดกโลก มีวาระการดำรงตำแหน่งนับตั้งแต่วันเสร็จสิ้นการประชุมใหญ่สมัยสามัญในครั้งที่ได้รับการเลือกตั้ง จนถึงวันเสร็จสิ้นการประชุมใหญ่สมัยสามัญในครั้งที่ 3 ถัดไป
2. กรรมการในคณะกรรมการมรดกโลก ที่ได้รับการเลือกตั้งในวาระเริ่มต้นจำนวน 1 ใน 3 จะหมดวาระลงในการประชุมใหญ่สมัยสามัญครั้งถัดไป จากครั้งที่ได้รับการเลือกตั้ง ส่วนกรรมการอีก 1 ใน 3 ต่อมา จะหมดวาระลงในการประชุมใหญ่ สมัยสามัญครั้งที่ 2 นับจากครั้งที่ได้รับการเลือกตั้ง ารายนามของกรรมการในคณะกรรมการมรดกโลกที่จะต้องหมดวาระ ตามความที่ระบุ ข้างต้น ได้มาจากการจับฉลากโดยประธานการประชุมใหญ่สมัยสามัญองค์การการศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ ในการเลือกตั้งของวาระเริ่มต้น

3. รัฐภาคีในคณะกรรมการมรดกโลก ควรคัดเลือกผู้แทน (เพื่อทำหน้าที่กรรมการมรดกโลก) ที่มีความรู้ ความสามารถ หรือความเชี่ยวชาญมากเพียงพอด้านมรดกทางวัฒนธรรม หรือมรดกทางธรรมชาติ

มาตรา 10

1. คณะกรรมการมรดกโลก จะต้องทำการรับรองข้อบังคับการประชุม
2. คณะกรรมการมรดกโลก อาจเชิญองค์กรของรัฐ หรือองค์กรเอกชน หรือบุคคล เข้าร่วมการประชุม เพื่อให้คำปรึกษาได้ในบางกรณี
3. คณะกรรมการมรดกโลก อาจจัดตั้งองค์กรที่ปรึกษาเพื่อช่วยปฏิบัติงานตามภารกิจได้ เมื่อเห็นว่าจำเป็น

มาตรา 11

1. หากเป็นไปได้ รัฐภาคีแห่งอนุสัญญา จะต้องยื่นบัญชีรายการทรัพย์สินสมบัติหรือทรัพย์สินซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของมรดกทางวัฒนธรรม และมรดกทางธรรมชาติ ที่ตั้งอยู่ในดินแดนของตน ซึ่งรัฐภาคีเห็นว่าจะมีความเหมาะสมที่จะได้รับการบรรจุไว้ในบัญชีรายชื่อ ตามที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 2 ของมาตรานี้ เสนอต่อคณะกรรมการมรดกโลก บัญชีรายการฯ ดังกล่าว ซึ่งถึงแม้จะยังไม่มีการพิจารณาอย่างละเอียด แต่ก็ควรแนบเอกสารแสดงรายละเอียดเกี่ยวกับที่ตั้ง และคุณค่าความสำคัญต่างๆ ประกอบมาพร้อมกันด้วย
2. ตามข้อมูลหลักฐานในบัญชีรายการมรดกทางวัฒนธรรมและมรดกทางธรรมชาติที่รัฐภาคียื่นเสนอตามย่อหน้าที่ 1 ของมาตรานี้ คณะกรรมการมรดกโลก จะพิจารณาบรรจุไว้ใน "บัญชีรายชื่อมรดกโลก" ที่จะมีการปรับปรุงให้เป็นปัจจุบันและเผยแพร่อย่างต่อเนื่อง "บัญชีรายชื่อ มรดกโลก" จะต้องเป็นมรดกทางวัฒนธรรม และมรดกทางธรรมชาติตามที่ระบุไว้ในมาตรา 1 และ 2 แห่งอนุสัญญา ที่ได้รับการพิจารณาเห็นว่า มีคุณค่าโดดเด่นในระดับสากลตามเกณฑ์มาตรฐานที่ได้กำหนดไว้ บัญชีรายชื่อที่เป็นปัจจุบันจะถูกเผยแพร่ให้ทราบโดยทั่วกันทุกๆ 2 ปี เป็นอย่างน้อย
3. การพิจารณาบรรจุทรัพย์สินสมบัติ หรือทรัพย์สินที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมและมรดกทางธรรมชาติให้อยู่ใน "บัญชีรายชื่อมรดกโลก" จะต้องได้รับความยินยอมจากรัฐภาคีที่เกี่ยวข้อง ในกรณีที่ทรัพย์สินสมบัติหรือทรัพย์สิน ที่จะพิจารณาบรรจุไว้ใน "บัญชีรายชื่อมรดกโลก" มีที่ตั้งอยู่ในอาณาเขตหรืออำนาจอธิปไตย หรือเขตอำนาจศาลมากกว่าหนึ่งรัฐ จะต้องไม่เป็นเหตุให้เกิดการโต้แย้งจากรัฐภาคีที่เกี่ยวข้อง
4. ตามกรณีแวดล้อมหรือเหตุจำเป็น คณะกรรมการมรดกโลก จะพิจารณาจัดทำ "บัญชีรายชื่อมรดกโลกในภาวะอันตราย" ซึ่งหมายถึงบัญชีรายชื่อของมรดกโลก ที่มีความจำเป็นต้องดำเนินการอนุรักษ์ครั้งใหญ่ หรือให้ความช่วยเหลือตามการร้องขอภายใต้อนุสัญญา การดำเนินการอนุรักษ์มรดกโลกในภาวะอันตรายแต่ละแหล่ง จะต้องประมาณการค่าใช้จ่ายในแต่ละกิจกรรมไว้ด้วย "บัญชีรายชื่อมรดกโลกในภาวะอันตราย" อาจหมายรวมถึงมรดกโลกที่ได้รับอันตรายอย่างรุนแรง ในองค์ประกอบบางส่วน หรือมีความเสื่อมโทรมลงอย่างรวดเร็วรุนแรง ที่อาจเป็นเหตุให้เสื่อมสลายหายไป หรือมีโครงการ/

กิจกรรมพัฒนาขนาดใหญ่ของรัฐหรือของเอกชน เพื่อขยายเมืองหรือส่งเสริมการท่องเที่ยว หรือการทำลายอันมีสาเหตุมาจากการเปลี่ยนแปลงการใช้ประโยชน์ที่ดิน หรือเจ้าของ ที่ดิน หรือการเปลี่ยนแปลงอย่างมากอันหาสาเหตุมิได้ หรือการปล่อยปลาระงับด้วยเหตุใดเหตุหนึ่ง หรือการจราจล หรือการสงคราม หรือความหายนะและกลียุค ได้แก่ อัคคีภัยที่ร้ายแรง แผ่นดินไหว แผ่นดินถล่ม ภูเขาไฟระเบิดการเปลี่ยนแปลงระดับน้ำ น้ำท่วม และกระแสนคลื่น คณะกรรมการ มรดกโลก ในกรณีฉุกเฉิน อาจบรรจุมรดกโลกดังกล่าวไว้ใน "บัญชีรายชื่อมรดกโลกในภาวะอันตราย" และเผยแพร่แก่สาธารณะ ในทันที เมื่อใดก็ได้

5. คณะกรรมการมรดกโลก จะต้องจัดทำหลักเกณฑ์ และรายละเอียดที่เกี่ยวข้องของการบรรจุมรดกทางวัฒนธรรม และมรดกทางธรรมชาติไว้ใน "บัญชีรายชื่อแหล่งมรดกโลก" และ "บัญชีรายชื่อมรดกโลกในภาวะอันตราย" ตามที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 2 และ 4 ของมาตรานี้

6. ก่อนการปฏิเสธคำร้องขอ การบรรจุไว้ในบัญชีรายชื่อใดรายชื่อหนึ่งของสองบัญชีตามที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 2 และ 4 ของมาตรานี้ คณะกรรมการมรดกโลก จะกระทำการหารือกับรัฐภาคี อันเป็นที่ตั้งของมรดกทางวัฒนธรรม และมรดกทางธรรมชาติที่มีปัญหาดังกล่าวก่อน

7. คณะกรรมการมรดกโลก ภายใต้การตกลงกับรัฐภาคีที่เกี่ยวข้อง จะให้ความร่วมมือและส่งเสริมการศึกษาวิจัยที่จำเป็น สำหรับการจัดทำบัญชีรายชื่อตามที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 2 และ 4 ของมาตรานี้

มาตรา 12

โดยความจริงแท้แล้ว ทรัพย์สินสมบัติหรือทรัพย์สินอันเป็นมรดกทางวัฒนธรรมและมรดกทาง ธรรมชาติ ที่ยังมีได้รับการบรรจุไว้ใน บัญชีรายชื่อทั้งสองบัญชีตามที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 2 และ 4 ของมาตรา 11 มิได้ถูกตีความว่า ไม่มีคุณค่าโดดเด่นในระดับสากลแต่ประการใด ทั้งนี้เนื่องจากบัญชี รายชื่อทั้งสองบัญชีเป็นผลสัมฤทธิ์มาจากวัตถุประสงค์เฉพาะด้านเท่านั้น

มาตรา 13

1. คณะกรรมการมรดกโลกจะรับและศึกษาคำร้องขอความช่วยเหลือระหว่างประเทศสำหรับทรัพย์สินสมบัติและทรัพย์สินที่เป็นส่วนหนึ่งของมรดกทางวัฒนธรรม และมรดกทางธรรมชาติของรัฐภาคี ตามหลักเกณฑ์ที่ได้กำหนดไว้ ซึ่งรวมทั้งศึกษาความเป็นไปได้ในการบรรจุไว้ใน บัญชีรายชื่อตามที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 2 และ 4 ของมาตรา 11 วัตถุประสงค์ของคำร้องขอดังกล่าว ควรเป็นไปเพื่อการคุ้มครองป้องกัน การอนุรักษ์ การนำเสนอ หรือการทูลบารุงรักษามรดกทาง วัฒนธรรม และมรดกทางธรรมชาติเท่านั้น

2. คำร้องขอความช่วยเหลือระหว่างประเทศภายใต้ย่อหน้าที่ 1 ของมาตรานี้ ควรมีรายละเอียดการจำแนกแยกแยะในประเด็นต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินสมบัติ หรือทรัพย์สินทางวัฒนธรรมและ ธรรมชาติ ตามที่ระบุไว้ในมาตรา 1 และ 2 ที่ชัดเจนเพียงพอ และเมื่อผลการสอบสวนเบื้องต้นปรากฏแล้ว การสอบสวนในลำดับถัดไป จะต้องแสดงหลักฐานประกอบด้วย
3. คณะกรรมการมรดกโลก มีอำนาจหน้าที่ในการตัดสินใจว่า สมควรดำเนินการอย่างไร และเมื่อไหร่ เกี่ยวกับการร้องขอต่างๆ ตามความเหมาะสมบนพื้นฐานแห่งข้อมูล และสาระสำคัญของการร้องขอนั้นๆ ทั้งนี้ โดยการประสานการจัดกิจกรรมร่วมกับรัฐที่เกี่ยวข้อง
4. คณะกรรมการมรดกโลก มีอำนาจในการจัดลำดับความสำคัญของการดำเนินงานต่างๆ การจัดลำดับดังกล่าวพึงตระหนักถึงลำดับความสำคัญของการคุ้มครองป้องกันที่ทรัพย์สินสมบัติ หรือทรัพย์สินซึ่งเป็นมรดกทางวัฒนธรรมหรือมรดกทางธรรมชาตินั้นต้องการ นอกจากนี้ ยังควรคำนึงถึงระดับความเป็นตัวแทนของสิ่งแวดล้อมธรรมชาติ หรืออัจฉริยภาพ การสร้างสรรค์ของมนุษย์ หรือประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ และความเร่งด่วนของงานที่จะต้องดำเนินการ รวมทั้งทรัพยากรที่พอจะจัดหาได้ในรัฐภาคี อันเป็นที่ตั้งของทรัพย์สินสมบัติหรือทรัพย์สิน ตลอดจนขีดความสามารถในการปกป้องรักษาทรัพย์สินสมบัติ หรือทรัพย์สิน โดยวิธีการของรัฐภาคีนั้นเอง
5. คณะกรรมการมรดกโลก รับที่จะจัดทำ ปรับปรุงให้เป็นปัจจุบัน และจัดพิมพ์เผยแพร่บัญชีรายชื่อมรดกทางวัฒนธรรมและมรดกทางธรรมชาติ ที่ได้รับเงินสนับสนุนจากความช่วยเหลือระหว่างประเทศอย่างต่อเนื่อง
6. คณะกรรมการมรดกโลก มีอำนาจในการตัดสินใจใช้ทรัพยากร จากกองทุนที่จัดตั้งขึ้นตามมาตรา 15 แห่งอนุสัญญา รวมทั้งมีหน้าที่ในการแสวงหาวิธีการ และดำเนินการต่างๆ อันจะเป็นประโยชน์ในการเพิ่มพูนทรัพยากรให้แก่กองทุน
7. คณะกรรมการมรดกโลก รับที่จะประสานความร่วมมือกับ องค์กรของรัฐ องค์กรรัฐบาลระหว่างประเทศ และองค์กรพัฒนาเอกชน ที่มีวัตถุประสงค์เช่นเดียวกันเพื่อสนับสนุนอนุสัญญา ในการปฏิบัติงานตามแผนงาน และโครงการ คณะกรรมการอาจขอรับความร่วมมือจากองค์กรเหล่านี้ รวมทั้งบุคคลอื่นๆ ตามที่เห็นสมควร โดยเฉพาะศูนย์ระหว่างรัฐบาลว่าด้วยการสงวนรักษาและบูรณะปฏิสังขรณ์ทรัพย์สินสมบัติทางวัฒนธรรม (ICCROM) หรือสภาสากลว่าด้วยอนุสรณ์สถานและแหล่ง (ICOMOS) หรือสหภาพสากลว่าด้วยการอนุรักษ์ธรรมชาติและทรัพยากรธรรมชาติ (IUCN)
8. การตัดสินใจใดๆ ของคณะกรรมการมรดกโลก จะต้องได้รับการสนับสนุนจากสมาชิกเสียงข้างมากที่เข้าร่วมการประชุมเป็นจำนวนไม่น้อยกว่า 2 ใน 3 ขององค์ประชุม

มาตรา 14

1. การปฏิบัติภารกิจของคณะกรรมการมรดกโลก จะได้รับความช่วยเหลือจากสำนักงานเลขานุการ ซึ่งได้รับการแต่งตั้งโดย ผู้อำนวยการใหญ่องค์การการศึกษา วิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ
2. ผู้อำนวยการใหญ่องค์การการศึกษา วิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ จะใช้ประโยชน์จากความเชี่ยวชาญและศักยภาพด้านวิชาการในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องจากศูนย์ระหว่างรัฐบาลว่าด้วยการสงวนรักษายาและบูรณะปฏิสังขรณ์ทรัพย์สินมรดกทางวัฒนธรรม (ICCROM) สภาสากลว่าด้วยอนุสรณ์สถานและแหล่ง (ICOMOS) และสหภาพสากลว่าด้วยการอนุรักษ์ธรรมชาติและทรัพยากรธรรมชาติ (IUCN) อย่างเต็มที่เท่าที่จะสามารถกระทำได้ ในการจัดเตรียมเอกสารต่างๆที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งระเบียบวาระการประชุมให้แก่คณะกรรมการ ตลอดจนรับผิดชอบในการดำเนินการต่างๆ ตามมติหรือการตัดสินใจของคณะกรรมการ

หมวดที่ 4

กองทุนเพื่อการคุ้มครองป้องกันมรดกโลกทางวัฒนธรรมและทางธรรมชาติ

มาตรา 15

1. กองทุนเพื่อการคุ้มครองป้องกันมรดกโลกทางวัฒนธรรมและทางธรรมชาติที่มีคุณค่า โดดเด่นในระดับสากล เรียกว่า "กองทุนมรดกโลก"
2. กองทุนมีลักษณะเป็นกองทุนเงินฝาก ที่มีความสอดคล้องกับกฎข้อบังคับด้านการเงินขององค์การการศึกษา วิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ
3. แหล่งที่มาของกองทุน ประกอบด้วย :
  - (ก) ค่าธรรมเนียมรายปีและเงินบริจาค จากรัฐภาคีแห่งอนุสัญญา
  - (ข) เงินบริจาค หรือทรัพย์สิน หรือมรดกตามพินัยกรรม ที่ได้รับจาก
    - (1) รัฐประเทศอื่นๆ
    - (2) องค์การการศึกษา วิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติองค์การอื่นๆ ภายใต้ระบบของสหประชาชาติ เช่น โครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ หรือองค์กรระหว่างรัฐบาลอื่นๆ
    - (3) สมาคมภาครัฐ หรือสมาคมเอกชน หรือบุคคลทั่วไป
    - (ค) เงินจากดอกผลและผลประโยชน์ใดๆ ที่เกิดจากกองทุน
    - (ง) เงินที่ได้จากการรวบรวม และได้จากการจัดกิจกรรมเพื่อหาผลประโยชน์ให้กับกองทุน
    - (จ) ทรัพยากรอื่นๆ ที่ได้มาโดยชอบเขตของกฎข้อบังคับแห่งกองทุนที่กำหนดขึ้น โดยคณะกรรมการมรดกโลก

4. การใช้จ่ายเงินกองทุนและรูปแบบความช่วยเหลืออื่นๆ ที่สามารถจัดหาได้ จะกระทำได้โดยวัตถุประสงค์ที่คณะกรรมการมรดกโลกได้กำหนดไว้ เท่านั้นคณะกรรมการมรดกโลก จะรับและใช้เงินกองทุนในแผนงาน หรือโครงการที่ได้จัดเตรียมรายละเอียดการดำเนินงานที่ชัดเจนเพียงพอสำหรับการพิจารณาตัดสินใจ เท่านั้น ทั้งนี้ การอุดหนุนเงินให้กับกองทุน ผู้บริจาคไม่อาจกำหนดเงื่อนไขทางการเมืองใดๆ ได้

มาตรา 16

1. โดยปราศจากความผูกพันใดๆ กับวงเงินบริจาคโดยสมัครใจที่รัฐภาคีได้มอบให้กับกองทุน รัฐภาคีแห่งอนุสัญญาฉบับที่ จะชำระค่าบำรุงแก่กองทุนมรดกโลกเป็นประจำทุกๆ 2 ปี จำนวนเงินค่าบำรุงของแต่ละรัฐภาคี จะมีรูปแบบการคำนวณที่เหมือนกัน โดยการพิจารณาตัดสินในการประชุมสมัชชาภาคีแห่งอนุสัญญา ซึ่งจะมีขึ้นระหว่างการประชุมใหญ่สมัยสามัญขององค์การการศึกษา วิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ การตัดสินของสมัชชาภาคีแห่งอนุสัญญา จะต้องได้รับการสนับสนุนจากสมาชิกเสียงข้างมากที่เข้าร่วมการประชุม ทั้งนี้ โดยรัฐภาคีมีต้องดำเนินการประกาศอย่างเป็นทางการถึงจำนวนเงินที่จะบริจาคตามความที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 2 ของมาตรานี้ หากไม่มีกรณีเป็นอย่างอื่น ค่าบำรุงประจำปีของรัฐภาคีจะเป็นจำนวนเท่ากับร้อยละ 1 ของเงินอุดหนุนประจำปีที่รัฐภาคีมอบให้กับ องค์การการศึกษา วิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ

2. โดยหลักปฏิบัติทั่วไป รัฐภาคีทุกรัฐที่ได้ดำเนินการต่างๆ ตามกระบวนการที่ระบุไว้ในมาตรา 31 หรือมาตรา 32 ของอนุสัญญาจะต้องประกาศอย่างเป็นทางการถึงจำนวนเงินที่จะบริจาคให้กองทุนมรดกโลกในทันทีที่ยื่นหลักฐานการให้สัตยาบัน หรือการรับรอง หรือการภาคยานุวัติ แต่หลักปฏิบัติ ดังกล่าวข้างต้น จะไม่มีผลผูกพันต่อข้อบัญญัติในย่อหน้าที่ 1 ของมาตรานี้

3. รัฐภาคีแห่งอนุสัญญา ที่ได้ประกาศอย่างเป็นทางการตามที่ระบุในย่อหน้าที่ 2 ของมาตรานี้ สามารถถอนคำประกาศได้ โดยแจ้งเพื่อทราบต่อ ผู้อำนวยการใหญ่ขององค์การการศึกษา วิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ อย่างไรก็ตาม การถอนคำประกาศ จะยังไม่มีผลต่อการชำระค่าบำรุงประจำปีของรัฐภาคีนั้น จนกว่าจะถึงวันประชุมสมัชชาภาคีแห่งอนุสัญญาครั้งถัดไป

4. เพื่อให้คณะกรรมการมรดกโลกสามารถวางแผนการดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ รัฐภาคีแห่งอนุสัญญา ควรแจ้งอย่างเป็นทางการถึงจำนวนเงินค่าบำรุง หรือเงินบริจาคที่จะมอบให้แก่กองทุนมรดกโลกตามความที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 2 ของมาตรานี้ และชำระเงินจำนวนดังกล่าว เป็นประจำทุกๆ 2 ปี เป็นอย่างช้า นอกจากนั้น จำนวนเงินที่ชำระ ต้องไม่น้อยกว่าวงเงินตามเงื่อนไขของข้อบัญญัติในย่อหน้าที่ 1 ของมาตรานี้

5. รัฐภาคีแห่งอนุสัญญารัฐใด ค้างชำระค่าบำรุงหรือเงินบริจาคประจำปีภายในปีปฏิทินนั้น จะไม่มีสิทธิ์สมัครเข้ารับการเลือกตั้งเป็นกรรมการ ในคณะกรรมการมรดกโลก อย่างไรก็ตามความดังกล่าวข้างต้นไม่มีผลบังคับใช้กับการเลือกตั้งใน

ครั้งแรก วาระในการดำรงตำแหน่งของรัฐภาคี ที่ได้รับการเลือกตั้งเป็นกรรมการมรดกโลก จะสิ้นสุดลงในช่วงเวลาของการเลือกตั้งตามทีระบุไว้ในมาตรา 8 ย่อหน้าที่ 1 ของอนุสัญญา

หมวดที่ 5

เงื่อนไขและการบริหารจัดการความช่วยเหลือระหว่างประเทศ

มาตรา 17

รัฐภาคีแห่งอนุสัญญา จะต้องพิจารณาหรือส่งเสริมการจัดตั้งองค์กรของรัฐ หรือมูลนิธิเอกชน หรือองค์กรความร่วมมือระหว่างรัฐและเอกชน ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมให้มีการบริจาค เพื่อการคุ้มครองป้องกันมรดกทางวัฒนธรรมและธรรมชาติ ตามทีระบุไว้ในมาตรา 1 และ 2 ของอนุสัญญา

มาตรา 18

รัฐภาคีแห่งอนุสัญญา จะต้องให้ความช่วยเหลือแก่กองทุนมรดกโลก ซึ่งได้รับการณรงค์ให้จัดตั้งขึ้น โดยองค์การการศึกษา วิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ โดยมีโครงสร้างและวัตถุประสงค์การรวบรวมเงินกองทุนตามทีได้ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 3 ของมาตรา 15

มาตรา 19

รัฐภาคีที่ขอรับความช่วยเหลือระหว่างประเทศสำหรับทรัพย์สินสมบัติหรือทรัพย์สินที่เป็นส่วนหนึ่งของมรดกทางวัฒนธรรมหรือมรดกทางธรรมชาติ ที่มีคุณค่าโดดเด่นในระดับสากล ซึ่งตั้งอยู่ในขอบเขตอำนาจอธิปไตยแห่งรัฐ พร้อมไปกับคำร้องขอนั้น รัฐภาคีจะต้องจัดเตรียมข้อมูลและเอกสารตามวิธีการทีระบุไว้ในมาตรา 21 ตลอดจนขั้นตอนต่างๆ ทีเกี่ยวข้องเพื่อประกอบการพิจารณาและตัดสินใจของคณะกรรมการมรดกโลก

มาตรา 20

ตามนัยของข้อบัญญัติในย่อหน้าที่ 2 ของมาตรา 13 ย่อหน้าย่อย (ค) ของมาตรา 22 และมาตรา 23 ความช่วยเหลือระหว่างประเทศทีอนุสัญญาจัดเตรียมไว้ จะจัดสรรให้แต่เฉพาะทรัพย์สินสมบัติหรือทรัพย์สินที่เป็นส่วนหนึ่งของมรดกทางวัฒนธรรมและมรดกทางธรรมชาติ ทีคณะกรรมการมรดกโลกได้พิจารณาเห็นชอบ หรือจะเห็นชอบให้อยู่ในบัญชีรายชื่อมรดกโลก ตามทีระบุไว้ในย่อหน้าที่ 2 และ 4 ของมาตรา 11 เท่านั้น

มาตรา 21

1. คณะกรรมการมรดกโลก จะต้องกำหนดระเบียบปฏิบัติเพื่อให้การร้องขอความช่วยเหลือระหว่างประเทศของรัฐภาคี มีขอบเขตและสาระสำคัญทีมีรายละเอียดชัดเจนเพียงพอประกอบการพิจารณา ระเบียบปฏิบัตินันควรกำหนดวิธีการพิจารณาทีละเอียดรอบคอบในประเด็นต่างๆ ได้แก่ เหตุผลความจำเป็น ประมาณการค่าใช้จ่าย ระดับความเร่งด่วน และเหตุผลว่าเหตุใดทรัพยากรของ รัฐภาคี (ทีขอความช่วยเหลือ) จึงไม่เอื้ออำนวยให้สามารถดำเนินการได้ด้วยงบประมาณของตนเอง นอกจากนัน การร้องขอความช่วยเหลือดังกล่าว จะต้องได้รับการสนับสนุน โดยรายงานของผู้เชี่ยวชาญเฉพาะ

ด้าน ทุกครั้งเท่าที่เป็นไปได้

2. การร้องขอที่มีเหตุความจำเป็นมาจากการเกิดหายนะรุนแรง หรือภัยพิบัติอันใหญ่หลวงทางธรรมชาติ รวมทั้งระดับความเร่งด่วนของการร้องขอ คณะกรรมการมรดกโลก จะให้ความสำคัญในระดับต้นเพื่อพิจารณาให้ความช่วยเหลือ ทั้งนี้จะมีการสำรองงบประมาณฉุกเฉินไว้ เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายสำหรับเหตุการณ์สุดวิสัยดังกล่าว

3. ก่อนการตัดสินใจมีมติ คณะกรรมการมรดกโลก จะต้องดำเนินการให้มีการศึกษาและการปรึกษาหารืออย่างละเอียดรอบคอบเท่าที่จำเป็น

มาตรา 22

การจัดสรรงบประมาณการช่วยเหลือจากกองทุนมรดกโลก จะดำเนินการได้ภายใต้กรอบ กิจกรรม ดังนี้

(ก) การศึกษาที่เกี่ยวข้องกับปัญหาทางวิชาการด้านสุนทรียศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี ในการคุ้มครองป้องกันการอนุรักษ์ การนำเสนอ และการทบทวนรักษามรดกทาง วัฒนธรรมและมรดกทางธรรมชาติ ตามที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 2 และ 4 ของมาตรา 11 แห่งอนุสัญญา

(ข) การจัดเตรียมผู้เชี่ยวชาญ ช่างเทคนิค และแรงงานที่มีทักษะ เพื่อให้เกิดความมั่นใจว่าจะสามารถดำเนินงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

(ค) การฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงาน และผู้ชำนาญการเฉพาะด้านในทุกระดับเพื่อการปฏิบัติงานในการจำแนกรายละเอียด การคุ้มครองป้องกันการอนุรักษ์การนำเสนอ และการทบทวนรักษามรดกทางวัฒนธรรม และมรดกทางธรรมชาติ

(ง) สนับสนุนอุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องใช้ ที่รัฐภาคีไม่สามารถผลิตได้ หรือไม่สามารถ จัดให้มีได้

(จ) การให้ยืมด้วยอัตราดอกเบี้ยต่ำหรือปลอดดอกเบี้ย ในกรณีที่สามารถใช้คืนได้ใน ระยะยาว

(ฉ) การช่วยเหลือในลักษณะให้เปล่าสำหรับกรณีพิเศษ และเหตุผลเฉพาะ

มาตรา 23

คณะกรรมการมรดกโลก อาจให้ความช่วยเหลือระหว่างประเทศแก่ศูนย์ระดับภูมิภาค หรือศูนย์ระดับโลก ในการฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานและผู้ชำนาญการเฉพาะด้านในทุกระดับ เพื่อการปฏิบัติงานในการจำแนกรายละเอียด การคุ้มครองป้องกันการอนุรักษ์ การนำเสนอ และการทบทวนรักษามรดกทางวัฒนธรรม และมรดกทางธรรมชาติ

มาตรา 24

การช่วยเหลือระหว่างประเทศที่เป็น โครงการขนาดใหญ่ จะต้องนำเสนอรายงานการศึกษาทางด้านวิทยาศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ และเทคโนโลยีเป็นการล่วงหน้า การศึกษาฯ ดังกล่าวจะต้อง นำเสนอแนวทางที่มีเทคนิควิธีที่น่าสมมุติที่สุดในการคุ้มครองป้องกันการอนุรักษ์ การนำเสนอ และการทบทวนรักษามรดกทางวัฒนธรรม และมรดกทาง

ธรรมชาติ รวมทั้งจะต้องมีความสอดคล้อง กับวัตถุประสงค์ของอนุสัญญา และมีกลวิธีที่คำนึงถึงสัดส่วนการใช้ทรัพยากร ที่จัดหาได้ภายในรัฐภาคีนั้นๆ ด้วย

มาตรา 25

โดยหลักการทั่วไป งบประมาณการช่วยเหลือระหว่างประเทศที่มอบให้แก่รัฐภาคีที่ร้องขอ มีที่มาหลักจากการจัดสรร ทรัพยากรที่ระบุไว้ในแผนงานหรือโครงการ เว้นเสียแต่ทรัพยากรที่มีอยู่ ไม่เอื้ออำนวยได้กระทำเช่นนั้น ที่จำเป็นต้อง ได้รับการสนับสนุนงบประมาณบางส่วนจากประชาคมระหว่างประเทศ

มาตรา 26

คณะกรรมการมรดกโลก และรัฐภาคีที่ได้รับผลประโยชน์จากความช่วยเหลือระหว่างประเทศ จะต้องจัดทำรายละเอียด ข้อตกลง ที่ระบุเงื่อนไขการปฏิบัติไว้ในแผนงาน หรือโครงการตามขอบเขตที่อนุสัญญาได้กำหนดไว้รวมทั้งเป็นความ รับผิดชอบของรัฐภาคีที่ได้รับผลประโยชน์ในการดำเนินการคุ้มครองป้องกัน อนุรักษ์และนำเสนอทรัพย์สมบัติหรือ ทรัพย์สิน ตามเงื่อนไขต่างๆ ที่ได้กำหนดไว้ในข้อตกลง

หมวดที่ 6

แผนงานการศึกษา

มาตรา 27

1. รัฐภาคีแห่งอนุสัญญา รับที่จะพยายามดำเนินการด้วยวิธีการต่างๆที่เหมาะสม โดยเฉพาะด้านการศึกษาและสารสนเทศ เพื่อส่งเสริมความซาบซึ้งและสำนึกในคุณค่าของมรดกทางวัฒนธรรม และมรดกทางธรรมชาติตามที่ระบุไว้ในมาตรา 1 และ 2 ให้กับประชาชนโดยทั่วไป
2. รัฐภาคีแห่งอนุสัญญารับที่จะดำเนินการอย่างต่อเนื่องในการสื่อสารเผยแพร่อย่างกว้างขวางเกี่ยวกับการปฏิบัติที่เป็น อันตรายต่อมรดกทางวัฒนธรรม และมรดกทางธรรมชาติ ตลอดจนดำเนิน กิจกรรมต่างๆอย่างต่อเนื่องตามความใน อนุสัญญา

มาตรา 28

รัฐภาคีซึ่งรับความช่วยเหลือระหว่างประเทศภายใต้อนุสัญญา รับที่จะกำหนดมาตรการที่เหมาะสม เพื่อให้เกิดการรับรู้ถึง ความสำคัญของมรดกทางวัฒนธรรม และมรดกทางธรรมชาติจนได้รับความช่วยเหลือระหว่างประเทศ ตลอดจนบทบาท หน้าที่ของความช่วยเหลือระหว่างประเทศ นั้น

หมวดที่ 7

รายงาน

มาตรา 29

1. รัฐภาคีแห่งอนุสัญญา จะต้องนำเสนอรายงาน ซึ่งประกอบด้วยข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับข้อกำหนดทางกฎหมายและกระบวนการบริหารจัดการ รวมทั้งกิจกรรมต่างๆที่รัฐภาคีได้ดำเนินการ เพื่อปฏิบัติตามอนุสัญญา พร้อมทั้งรายละเอียดต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ภายในเงื่อนไขเวลาและรูปแบบ ที่กำหนดต่อที่ประชุมใหญ่ขององค์การการศึกษา วิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ
2. รายงานตามย่อหน้า 1 ของมาตรานี้จะถูกนำเสนอ เพื่อคณะกรรมการมรดกโลกพิจารณาในวาระแรก
3. คณะกรรมการมรดกโลก จะนำเสนอรายงานของรัฐภาคีในการประชุมใหญ่สมัยสามัญขององค์การการศึกษา วิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ

หมวดที่ 8

(หมวดสุดท้าย)

มาตรา 30

อนุสัญญานี้เขียนขึ้นเป็นภาษาอาราบิก อังกฤษ ฝรั่งเศส รัสเซีย และสเปน ทั้งห้าภาษามีความเป็นต้นฉบับเท่าเทียมกัน

มาตรา 31

1. อนุสัญญา จะถูกนำเสนอเพื่อให้รัฐสมาชิกขององค์การการศึกษา วิทยาศาสตร์และ วัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ ให้สัตยาบัน หรือรับรอง หรือภาคยานุวัติ ตามกระบวนการที่กำหนดไว้ในธรรมนูญขององค์การฯ ตามลำดับ
2. หลักฐานการให้สัตยาบัน หรือรับรอง หรือภาคยานุวัติ จะถูกเก็บรักษาไว้ที่ผู้อำนวยการใหญ่ขององค์การการศึกษา วิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ

มาตรา 32

1. อนุสัญญานี้ จะเปิดให้รัฐต่างๆ ซึ่งรวมทั้งรัฐที่มีได้เป็นรัฐสมาชิกขององค์การการศึกษา วิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ พิจารณาเข้าร่วมเป็นภาคี
2. การภาคยานุวัติของรัฐ จะมีผลอย่างเป็นทางการต่อเมื่อได้มีการยื่นหลักฐานเป็นลายลักษณ์อักษรต่อ ผู้อำนวยการใหญ่ องค์การการศึกษา วิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ

มาตรา 33

อนุสัญญาจะมีผลบังคับใช้เมื่อครบระยะเวลา 3 เดือน นับจากวันที่ได้รับหลักฐานการให้สัตยาบัน หรือการรับรอง หรือการภาคยานุวัติ จากประเทศต่างๆ ครบ 20 รัฐ ในกรณีของรัฐที่ยื่น หลักฐานการให้สัตยาบัน การรับรอง หรือ การภาคยานุวัติ ในช่วงระยะเวลาก่อนการมีผลบังคับใช้ ของอนุสัญญา ตามนัยของความในครั้งแรก อนุสัญญา จะมีผลบังคับใช้กับประเทศอื่นๆ เมื่อครบ ระยะเวลา 3 เดือนนับจากการยื่นหลักฐานการให้สัตยาบัน หรือการรับรอง หรือการภาคยานุวัติของรัฐนั้นๆ

มาตรา 34

ข้อบัญญัติต่อไปนี้ จะใช้สำหรับรัฐภาคีในอนุสัญญา ที่มีการปกครองในระบบสหพันธรัฐ หรือประเทศที่มีได้ปกครองโดยระบบรัฐธรรมนูญรวม(a) ในประเด็นที่เกี่ยวกับข้อบัญญัติของอนุสัญญา ซึ่งส่งผลให้มีการดำเนินการต่างๆ เกิดขึ้น ภายใต้ขอบเขตอำนาจตามกฎหมายของรัฐบาลแห่งรัฐ(สหพันธ์) หรือรัฐบาลกลาง พันธะผูกพันที่มี ต่อรัฐบาลแห่งรัฐ(สหพันธ์) หรือรัฐบาลกลาง มีลักษณะเช่นเดียวกับรัฐภาคีที่มีได้มีการปกครองแบบ สหพันธรัฐ(b) ในประเด็นที่เกี่ยวกับข้อบัญญัติของอนุสัญญา ซึ่งส่งผลให้มีการดำเนินการต่างๆ เกิดขึ้น ภายใต้ขอบเขตอำนาจตามกฎหมายแห่งรัฐธรรมนูญของรัฐ (สหพันธ์) หรือรัฐธรรมนูญของจังหวัดหรือรัฐธรรมนูญของมณฑล หรือรัฐธรรมนูญของเขตการปกครอง ซึ่งมีได้มีพันธะผูกพันโดยระบบ รัฐธรรมนูญของสหพันธรัฐ ในการกำหนดมาตรการทางกฎหมาย รัฐบาลกลางแห่งสหพันธรัฐนั้นๆ ต้องแจ้งข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะในการดำเนินการต่างๆ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจบริหารกฎหมายของรัฐ(สหพันธ์) หรือจังหวัด หรือมณฑล หรือเขตการปกครองเหล่านั้น ทราบด้วย

มาตรา 35

1. รัฐภาคีแห่งอนุสัญญา มีสิทธิในการบอกเลิกการเป็นสมาชิกในอนุสัญญา
2. การบอกเลิกต้องกระทำเป็นลายลักษณ์อักษร ขึ้นต่อผู้อำนวยการใหญ่องค์การการศึกษาวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ
3. การบอกเลิกจะมีผลเมื่อครบระยะเวลา 12 เดือน นับจากวันที่มีหนังสือแจ้งตอบรับการบอกเลิกของรัฐภาคี ทั้งนี้จะไม่มีผลต่อพันธะผูกพันทางการเงินของรัฐภาคีที่บอกเลิก จนกว่าจะถึงวันที่หนังสือบอกเลิกมีผลบังคับใช้

มาตรา 36

ผู้อำนวยการใหญ่องค์การการศึกษา วิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ จะมีหนังสือเวียนแจ้งแก่รัฐสมาชิกขององค์การการศึกษา วิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ, รัฐที่มีได้เป็นสมาชิกขององค์การการศึกษา วิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ ที่ระบุไว้ในมาตรา 32 รวมทั้งองค์การสหประชาชาติ เกี่ยวกับหลักฐานของรัฐภาคีในการให้สัตยาบัน หรือการรับรองหรือการภาคยานุวัติ ตามที่ระบุไว้ในมาตรา 31 และ 32 และหลักฐานในการบอกเลิกการเป็นสมาชิกในอนุสัญญาของรัฐภาคีตามที่ระบุไว้ในมาตรา 35

มาตรา 37

1. การแก้ไขอนุสัญญา จะกระทำได้อีกแต่โดยที่ประชุมใหญ่ขององค์การการศึกษาวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ แม้ว่าการแก้ไขนั้น จะมีผลผูกพันเฉพาะรัฐ ซึ่งเป็นองค์ประกอบของคณะผู้ร่วมการแก้ไขอนุสัญญาก็ตาม
2. หากที่ประชุมใหญ่ขององค์การการศึกษา วิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ เห็นชอบอนุสัญญารับแก้ไข จะโดยทั้งหมดหรือบางส่วนก็ตาม เว้นแต่จะได้มีการดำเนินการเพื่อให้อนุสัญญารับแก้ไขใหม่มีผลบังคับใช้ไว้ในอีกทางหนึ่งแล้ว อนุสัญญานี้ จะสิ้นสุดลงเพื่อเปิดให้อนุสัญญารับแก้ไขใหม่ มีการดำเนินการตามกระบวนการ การให้สัตยาบัน หรือการรับรอง หรือภาคยานุวัติ และมีผลบังคับใช้ต่อไป

มาตรา 38

โดยอนุโลมตามมาตรา 102 ของกฎบัตรแห่งองค์การสหประชาชาติ อนุสัญญารับแก้ไขนี้ จะได้รับการจดทะเบียนไว้ที่สำนักเลขาธิการองค์การสหประชาชาติ โดยการร้องขอของผู้อำนวยการใหญ่ องค์การการศึกษา วิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ อนุสัญญา กระทำที่กรุงปารีส ในวันที่สี่สิบสามของเดือนพฤศจิกายน คริสตศักราชหนึ่งพันเก้าร้อยเจ็ดสิบสอง ด้วยต้นฉบับดั้งเดิม แท้จริงจำนวน 2 ชุด ที่ลงนามโดย ประธานการประชุมใหญ่สมัยสามัญครั้งที่ 17 ขององค์การการศึกษา วิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ และผู้อำนวยการใหญ่ขององค์การการศึกษา วิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ โดยจะได้รับการเก็บรักษาไว้ที่หอจดหมายเหตุของ องค์การการศึกษา วิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ ส่วนสำเนาฉบับจริงที่มีการ รับรองอย่างเป็นทางการ จะถูกส่งไปยังรัฐภาคีทั้งหมดตามที่ระบุไว้ในมาตรา 31 และ 32 และ องค์การสหประชาชาติ